

6/387

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

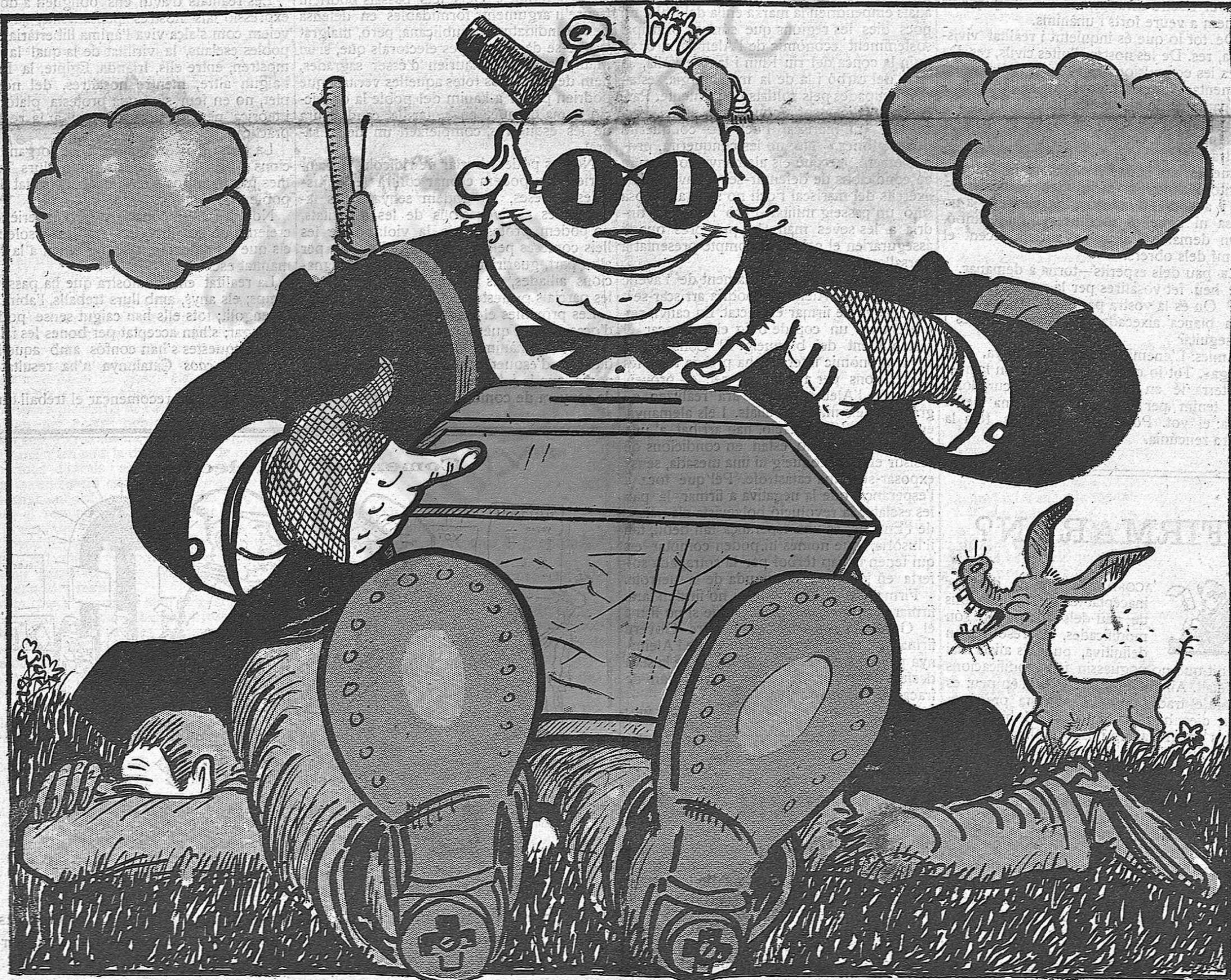
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fòra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

La propaganda de les Dretes

—Ansia, barcelonins; un bon decidiment, que això és la «panacea».

Candidats i candidatures

Nosaltres, homes d'esquerra i alhora patriòtics catalans, tenim la desgràcia—diguem-ne desgràcia— de no trobar quasi mai prou del nostre gust les candidatures que els diversos partits confeccionen. De vegades hem pensat si tenim un caràcter difícil d'acontejar. Però ens hem convençut de la justesa del nostre punt de mira, quan hem comprovat que milers i milers de ciutadans es troben en el mateix cas.

Tenim davant les candidatures que es presenten per la circumscripció de Barcelona. El nostre esquerrisme ens porta cap a la candidatura republicana. Però llegim els noms, i l'ànima ens cau als peus. Si tots els qui la integren fossin dels alts mèrits del nostre il·lustre amic Gabriel Alomar, quina bella candidatura! Però hi ha En Lerroux, el qual està bé que vagi al Parlament espanyol, però no pas per Barcelona. Hi trobem En Giner de los Rios, persona honrada, però que no ha pogut encara comprendre l'ànima de Catalunya. Hi trobem En Puig d'Asprer, petit, petit. Hi trobem finalment don Miquel de Unamuno, i en això hi ha l'equivocació més grossa, perquè es massa recent encara la seva campanya agràvia contra l'idioma català, campanya que — dispensi, don Miquel! — ens impedeix votar-lo.

Si, ja sabem que els homes no són perfectes, i els candidats molt menys. Es cert també que hi ha el recurs de votar una candidatura, no pels noms, sinó per les idees. I això és el que fan, ja fa temps, els electors barcelonins de tots els partits.

El manifest de la "Lliga"

MOLT llarg. De totes les coses dolentes en donen molt. Prosa laxa i poruga, prosa que s'arrocega. Abans, en els manifestos de la «Lliga», sempre hi havia una vibració, al menys patriòtica. Ara, traspua per tot el manifest un esperit defensiu. Que no se'ns digui— crida— que el nostre entusiasme ha minvat; que'ns tornem a veure forts i unànims.

De tot lo que és inquietut i realitat vivíssima, res. De les nostres lluites civils, res. De totes les convulsions legals, res. De la nostra fermentació social, menys que res, unes curtes paraules de hipocresia banal.

Catalunya!— exclama.— Bé, sí, però quina Catalunya? La vostra no és pas la nostra. La vostra comença a ésser pitjor que l'andorranisme; és un sudamericanisme; un vanitós territorialisme; uns cacics i les seves clienteles, i a sota els esclaus. El manifest ja no glosa ni aquelles escritures d'En Cambó, quan demanava harmonies socials, recent el triomf dels obrers.

La pau dels esperits— torna a demanar. I què heu fet vosaltres per la pau dels esperits? On és la vostra pacificació, on la bandera blanca aixecada pels catalans pobres i perseguïts?

Amics: L'enemic per tota Catalunya, és la «Lliga». Tot lo que's fa de dolent en la nostra terra té en ella la seva procuradora. Ara tenim per a combatre-la una petita arma: el vot. Poseu en ell, amics, tota la vostra rencúnia.

FIRMARAN?

L'ACORD alemany de declarar inacceptables les condicions de pau dels aliats si no són modificades, no resol res en definitiva, puix els aliats mai han dit que no poguessin fer modificacions de detall. Així, la pregunta queda en peu: es firmarà el tractat de pau? Aquesta pregunta plana dies ha damunt el món. I hi ha als pobles una nova angúnia, semblant a la dels més ombrívols dies de la guerra. A Versalles està lliurant-se una decisiva batalla diplomàtica. Del seu resultat depenen no sols els esdeveniments immediats, sinó els fets de la història de demà. Davant la humanitat en marxa, el camí es bifurca. Per on tirarà la humanitat?

La Germània té avui en ses mans, flaques i tremoloses, la margarida del destí. I la desfulla nerviosament. «Firmaré? No firmaré?» La set de revenja i la por d'una nova catàstrofe es barregen i s'agiten dins la seva ànima. Les paraules dels seus homes i els escrits dels seus periòdics mostren, per des-

sota de les frases enèrgiques de protesta, la vacil·lació de l'esperit. «Firmaré? No firmaré?» I mentre cauen a terra les petites fulles de la margarida simbòlica, els dies passen i s'acosta l'hora en que la Germània vençuda haurà de pronunciar el mot definitiu: sí o no.

«Dirà que sí», afirma la premsa aliada amb aplom. Això seria, no ja la cosa més lògica, sinó així mateix la cosa més convenient per l'Alemanya. Què pot anar a guanyar l'Alemanya, negant-se a firmar el tractat de pau? Tot seguit de la negativa, la veu de comandament del general Foch s'alçaria, i els exercicis aliats empendrien la marxa enllà del Rin. En pocs dies les regions que són el principal sosteniment econòmic de l'Alemanya, o siguin la conca del riu Rin i la Westfàlia, la terra del carbó i la de la metal·lúrgia, estarien ocupades pels soldats de l'Entente. Parlant hipotèticament d'aquest cas, diu el *Vorwaerts*: «El mariscal Foch no conquerirà noves glòries.» No, no les conquerirà, probablement, perquè els alemanys no estan ja en condicions de defensar-se, i l'avenç dels exercicis del mariscal Foch no seria altra cosa sinó un passeig militar. Però l'Entente tindria a les seves mans les penyores que li assegurarien el cobrar el compte presentat a Versalles.

I encara, si es tractés solament de l'avenç dels exercicis, l'Alemanya podria arriscar-se a la negativa de firmar el tractat. En canvi, representaria un cop de boig el provocar el restabliment del bloqueig. El Consell Suprem econòmic interaliat ha pres ja totes les disposicions per a tallar en sec el proveïment de l'Alemanya, que ara realitzen en gran part els mateixos aliats. I els alemanys, en quant a l'alimentació, han arribat a una intuïció tal, que no estan en condicions de resistir el nou bloqueig ni una mesada, sense exposar-se a una catàstrofe. Pel que toca a l'esperança que la negativa a firmar la pau fes esclatar la revolució bolxevista als països de l'Entente, és una esperança tan dèbil, tan il·lusòria, que només hi poden comptar els qui tenen el cap tèrbol per la sotragada sofrida en la tremenda caiguda de la derrota. Firmaran? Creiem que, si no firmen ara, firmaran un poc més tard, i que si no firma el Govern Scheidemann, un altre Govern firmarà. Les darreres provatures de l'Alemanya per a eludir les conseqüències de la seva desfeta i el càstic dels seus pecats, han de fracassar fatalment.

FULMEN

El Parlament facciós

PER al qui sigui pare d'aquesta frase definitiva, el nostre asentiment. Perquè té el sever laconisme de les frases històriques, perquè reuneix en tres paraules tota la vida espanyola feta de tirania. Les futures corts que extrauran tots els tentàculs del ministeri de la Governació seran faccioses perquè estaran fetes contra

constitució. Totes les llibertats fonamentals estan sospeses i se'ns demana un exercici de ciutadania privant-nos de tot el poder ciutadà. No podem ni escriure. Els candidats d'oposició estan privats de tot dret. Els abusos de poder no sofreixen ni el control de la denúncia pública. No fa, doncs, la nació les eleccions, sinó una facció.

No hi fa res que els grans d'Espanya i les altes dignitats militars abandonin els partits liberals voluntàriament o per imperioses indicacions. Les corts seran faccioses i les eleccions de coacció. Doncs que, pena el còdig penal la coacció en la llibertat del treball, i no ha de tenir una sanció la coacció electoral? Se rebutja tot lo que en moments transcendents pugui entorpir la nostra llibertat— de consciència, de pensament o de testar— i se tolerarà els entrebancs posats a la nostra llibertat política?

La frase històrica ja està llençada, i marxa, i remou, i trasbalsa als partits dinàstics. Lo que comença essent una opinió és ja una bandera.

La protesta

DURANT els darrers mesos han ocorregut una munió de fets que la censura ens ha privat de comentar. Han passat algunes coses que ens han indignat, però hem hagut d'empassar-nos la saliva i hem guardat, al fons de l'ànima, la ira que no havem pogut esbravar.

Seguim amb les garanties suspeses i continua el llapis roig del censor frenant les nostres plomes. Dels fets passats podríem treure'n arguments formidables en defensa de la candidatura republicana, però, malgrat tractar-se de campanyes electorals que, si en Maura fos sincer, haurien d'ésser sagrades, hem de callar-nos totes aquelles veritats que podrien portar a l'ànim del poble la convicció ferma de que, en votar la candidatura de les esquerres, compleixen un deure sagrat.

No ens podem burlar de ridícoles fatxenderies, no podem clamar contra les injustícies comeses, no podem senyalar les lamentables equivocacions de les autoritats, no podem protestar de la violació de les lleis comeses pels governants. Tampoc, per altra part, guariríem gran cosa les indignacions aïllades, els nostres clams individuals, les parcials protestes.

Les properes eleccions poden servir-nos d'ocasió per a que la protesta es manifesti col·lectiva, unànime i ferma. Hi ha una candidatura d'esquerres que no volem saber els noms que la integren i que ens pot servir de senyera de combat. No es tracta avui de

satisfes ambicions de ningú ni vanitats de cap mena, perquè, després de l'acord pres pels partits d'oposició, les properes Corts naixeran mortes i als elegits no els durarà quatre dies la investidura de diputat. L'objectiu principal que ens ha de portar davant la urna electoral és el desig ferm de protestar, amb els nostres sufragis, de les violències governamentals, dels atropells policials, de les covardies burgeses i de tot aquest anacrònic sistema de dirigir pobles que, després de la Gran Guerra, volen encara seguir els partits monàrquics espanyols.

Com a crit de protesta contra tot no podem sortir al mig de les Rambles a cridar ¡Visca la República! o ¡Visca la Revolució!, però podem significar aquests desitjos del nostre esperit donant a la candidatura republicana i revolucionària un triomf esclatant.

JEPH DE JESPU

Virilitats que passen...

NOSALTRES, que des de fa temps preveiem, sense pensar-nos ésser profetes, la realitat d'avui sobre el plet de l'autonomia, no ens ha sorprès el resultat d'aquella campanya.

Totes les concepcions, per més bones i enlairades que siguin, si han d'ésser portades a cap per organitzacions falses i egoïstes han d'anar directament al fracàs.

En les direccions de moviments en que els homes que les integren són oportunistes no hi posem mai una completa fe. Cal, però, entendre el sentit de la paraula oportunistes en els seus determinats casos.

Les realitats d'avui ens obliguen a donar expressió als nostres pensaments, ja que veiem com s'alça viva l'ànima llibertària dels pobles esclaus, la virilitat de la qual la demostren, entre ells, Irlanda, Egipte, la Índia i algun altre, mentre nosaltres, del nostre plet, no en fem sinó una protesta platònica i teòrica per no portar-la mai a la realitat pràctica.

La causa d'això són les falses organitzacions d'avui dia, les quals, amb llurs lirismes fols, han posat en ridícol la virilitat d'un poble.

Nosaltres, allionats per l'experiència, creiem que les llibertats no les assoleixen els que les detenten, els que tenen a la Humanitat esclava.

La realitat ens demostra que ha passat el temps; els anys, amb llurs treballs; l'abim els ha engolit; tots ells han caigut sense poder-lo ofegar; s'han acceptat per bones les falses idees i aquestes s'han confós amb aquelles, i d'aquest caos Catalunya n'ha resultat la víctima.

Ara havem de recomençar el treball quasi

Comentant les eleccions

— En altre temps, el poble no les hauria permès aqueixes candidatures.
— Com ho vols fer!... si ara de tant menjar blat de moro, ens hem tornat gallines...

món. Miri, tenia una pila de mals, vaig consultar una munió de metges i tots, sense excepció, em donaven el mateix tractament, tots em feien els mateixos encàrrecs: —Si vol guarir-se s'ha de subjectar a règim. Res de carns; si poden ésser verdures soles, millor; res de begudes, aigua pura i cristallina; res de fumar, que el perjudica extraordinàriament, molt exercici, matinejar i no retirar tard ni fer el calavera.

Li sóc franc: així que pagava el duro de la visita—i n'hi tinc bastants d'esmerçats—tenia el propòsit ferm i decidit de complir el programa al peu de la lletra. Però... baixava l'escala, sortia al carrer, se m'esvaïen els bons desitjos, minyava l'arrepentiment i després tornava a les andadas, per això de «qui ha fet avui farà demà».

Vostè ja sap la meua vida, metòdica i ordenada dins de les normes pròpies del *solterón*. M'aixecava a quarts d'onze, agafava el tramvia i cap al despatx. Seia a l'escriptori, m'assabentava dels *pedidos* i fullejava els diaris fins a les dues de la tarda. Altra vegada al tramvia i a dinar. Els àpats m'han agradat sempre substanciosos i de qualitat, bon vi, bon cafè i una copeta per acabament. Nou viatge en tramvia, més estona de despatx a donar les disposicions per l'endemà, cap a casa i, en haver sopat, vinga una funció de teatre, de cinema o de varietats, una consumació més o menys alcohòlica per arrodonir l'obra i, una que altra vegada, ja fos una cambra de cafè concert, ja una *estrella* de petita magnitud, capsava la tasca de la jornada. Sembla impossible que aquest sistema de vida tan tranquil, quasi patriarcal, pogués donar lloc a la malaltia que em torturava. I era així, en efecte.

Mes, ve't aquí que el que les prèdiques facultatives no aconseguiren el Sindicalisme i l'Autoritat en conjunció ho obtingueren damunt la meua naturalesa.

Va començar el meu canvi pel tabac; un dia, a l'estanc, no hi havia picaçura, l'endemà mancaven cigarretes, el de més enllà els prestatges eren buids del tot. —Millor; ara no fumaré—vaig pensar. I, tal dit tal fet: supressió del tabac. Conseqüència: supressió de l'ofeg. Respiro bé i a ple pulmó.

Seguí el problema de la carn: que ara no venen porc, que ara no maten vedella, que no hi ha moltó, que manca bou a la plaça. —Bé, molt bé; ara no menjaré carn. I la minyona rebé l'ordre de no cuinar-me més carn, encara que la veïes pels carrers com la sardineteta. La compensació fou un augment d'agilitat.

La vaga general completà el pla terapèutic. Em convenia caminar? No funcionaren els tramvies. M'era beneficiós l'exercici? Doncs, al despatx, sense dependència, treballava com un camalé. Retirar de jorn? L'Autoritat m'ho imposava; *manu militari*. Matinejar? Per força, si, tip de jaure, al llit m'hiavorria. Deixar corre les substàncies alcohòliques? El taverner no venia a casa i els cafès la fosquedat els fei clausurar. Cartes? Cap: abolicció de tota mena de males noves. Diaris? Tampoc: ni tensió de nervis per les notícies dels bolxevics ni inquietuds amb els telegrams de la política ni impressions fortes, produïdes per l'esquela de defunció d'un amic o conegut. Maturangueres? Amb els caus tancats, el sometent pel carrer i fins amb la probabilitat de passar la nit a la Delegació de policia... *Vade retro!*

I, vegi el que són les coses, m'he anat aclimatant a la nova existència. I em trobo revifat, tornat de mort a vida.

En fi, ho compendiaré en dues paraules: he perdut vint quilos de greix i he estalviat uns vuitanta duros.

I que vagin dient del Sindicalisme.
XAVIER ALEMANY

REPICS

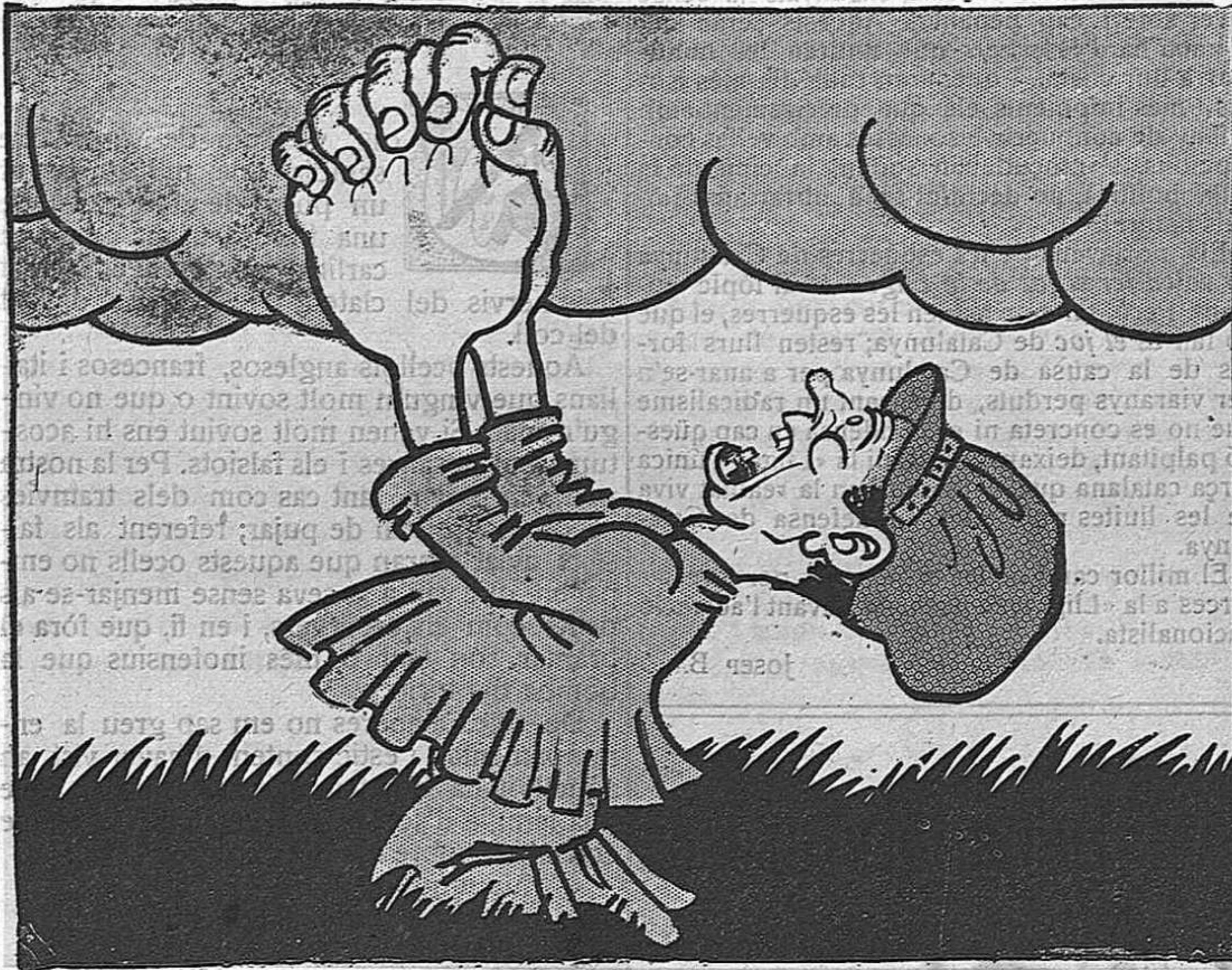
El Govern no ha volgut cedir en això de les garanties.

Li havien demanat, les esquerres, que donés les llibertats necessàries per a la propaganda electoral... i *narrajas!*

Deixa parlar en els mítings, però, en els diaris, no deixa escriure el que en ells s'ha dit.

Això és justícia, cavallers? Ja ho veuen! Estem condemnats a assabentar-nos de les bacinades del comte de Santa Maria Orapronobis de Pomés i, en canvi, no podem llegir res sense cap dels propagandistes avençats.

L'oració matinal d'En Pau Calsasses

—Nostre pa groc de cada dia, doneu-nos-lo, Senyor!...

El senyor Esteve al camí-ral

—Alto, aquí!... El vot o la vida!

Tothom ho sap.

Es del domini públic que el blat de moro, que de tan dolent no el volen les gallines, el fan servir ara els flequers per a fabricar el pa que ens mengem les persones.

Tothom ho sap i ningú en protesta.

Naturalment, com que així que s'iniciés la protesta sortiria el sometent i es posaria de la banda del blat de moro.

Es a dir, de la banda dels que fan negocis bruts a costa de la salut pública.

En un butlletí sagristanesc havem llegit que a la Catedral de Sevilla hi ha vacant una plaça d'organista.

Què fa parat, En Salvatella?...

Una recomanacioneta del coixet i cap allí a tocar l'orgue.

Els camalluents de la «Unió Monàrquica Nacional» han tramès als diaris el següent escrit:

«Apenas conocido el manifiesto que la Unión Monàrquica Nacional dirigió al país explicando

los motivos que le habían inducido a ello, y justificando la necesidad de crear un nuevo organismo que emprendiese la ardua tarea de resolver los difíciles problemas que gravitan sobre la nación, ha empezado a recibirse en las oficinas de secretaría de dicha entidad un considerable número de felicitaciones y adhesiones, que tienen el doble valor de estar suscritas por hombres y entidades de diferentes clases sociales.»

Diferents classes?... Ja poden vostès imaginar-se quines classes són:

«Las clases pudientes».

«Las clases directoras».

«Las clases adineradas».

«Las clases pasivas».

Però, l'ase'm flic s'is'hi ha adherit la classe media ni tampoc las tres classes de vapor.

Cap espectacle del món pot comparar-se en formosor a la presència d'un gran avió volant damunt d'una ciutat.

Com que en aquest país estem molt atrassats encara, resulta que ens han fet molta novetat els vols del magnífic «Handley-Page», biplà que ha anat de Madrid a aquí i d'aquí a Madrid amb correspondència i passatgers.

Tantmateix En Layret es presenta candidat per Sabadell contra el lligaire Lonch.

Després de les coses famoses que han passat a la nostra Manchester, d'uns quants anys ençà, no és difícil triar qui els convé més als obrers per a representant a Corts.

En Layret parlarà clar i fort en el Parlament. I anirà lluny encara que coixegi.

A darrera hora sembla que la lluita electoral empenirà bastanta virulència.

Per part dels monàrquics res, perquè, pobres, són quatre gallines mollades i no compten.

Ens referim a les baralles entre republicans i regionalistes.

Per de prompté *La Veu* ja ha deixat la sensatesa i l'equanimitat a un recó i es disposa a destapar la caixa dels trons.

Mal fet. El sistema caurà damunt d'ells mateixos.

No veuen que si promouen els trons i la pedregada els *caliquenyos* s'espantaran i no es mouran ni per a anar a votar?

Aquesta vegada els carcatòlics sortiran al carrer com un sol home i aniran a les urnes com un sol sagristà.

El senyor bisbe, competint admirablement amb en Pol, els ha fet una crida política amb un entusiasme cívic i unes agalles bèl·liques que no tenen res de cristians.

Tots a les urnes!—els diu.

Fins la missa els perdonaria aquell dia, als electors, si gosés.

Si, senyor! Ben fet! Aquí no hi ha més Déu que el vot ni més Maria Santíssima que la candidatura de les dretres.

Veig que els socialistes presenten també candidatura plena.

Quina serà, doncs, la veritable candidatura d'esquerres?

Voleu dir, senyors prohoms, que amb tantes paperetes... no s'arribarà a un paper trist?

Aquell que podia fer-ho havia d'ésser previsor i acontentar a tots els partits avençats. De no fer-ho així és donar forces i armes a l'enemic en els moments en què més necessitats n'estem.

I voleu res més absurde que donar armes... al sometent?

Quina barra!...

La flamant «Unión Monàrquica Nacional» ha intentat proclamar candidat per Barcelona a l'ex-jaumí l'il·lustre germanòfil Mella.

Pot donar-se un més palpable desvergonyiment?

Afortunadament el poble barceloní és lliberal encara, i certes indecències no les deixaria passar sense la deguda i enèrgica resposta.

Que ho provin!...

La Veu es plany amargament d'ésser víctima de la censura.

«Nosaltres encara més que els altres»—diu. Miri, senyora, cadascú és cadascun, i tothom se'n sent del seu.

Amb això, qui li piqui que s'ho rasqui, que nosaltres ja tenim la pell encetada de tan gratarla.

Llegim en la premsa madrilenya:

«Inaugurose ayer, en esta Corte, una Exposición Canina.»

Una exposició de gossos?...

Ja els coneixem!...

Són aquells «de los mismos collares». No parlin més.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8